

между свилени завеси, подъ меката свѣтлина на кристални поликандилони.

Когато влѣзе въ трапезарията, за мигъ сякашъ всичко се обви въ пѣстра мъгла предъ него. Императорътъ полулежеше врѣзъ широко кресло, покрито съ сѣрмени завивки. Въ ржката си държеше голѣма купа, пълна съ вино. Дрехата му бѣ цѣла изтъкана отъ златни жички. Челото му бѣ обвито съ диадеми отъ едри рубини. Богатствата, които Исакъ Ангелъ бѣ събралъ съ толкова мѣжа, докато сложи малко въ редъ държавното съкровище, сега братъ му Алексей пилѣше щедро, обсипвайки любимцитѣ си съ дарове, въ замѣна на което, тѣ пъкъ го обсипваха съ ласкателства.

До него седѣше императрица Ефросина, едра, черноока жена, която имаше удивителния даръ да говори непрекъснато, съ рѣдко красноречие. Въ сжщность, тя държеше въ ржцетѣ си цѣлата властъ, която ленивиятъ Алексей съ радостъ ѝ бѣ отстъпилъ. Нейното кресло бѣ сжщо отъ злато, а одеждитѣ ѝ искрѣха, обсипани съ елмази. Когато българинътъ влѣзе, за мигъ всички изгледаха изумени прашения и моренъ пратеникъ, който не отговаряше съ измжчения си видъ на пиршеството на тия весели люде. Женитѣ тихо зашушукаха. Все пакъ Димитри бѣ хубавецъ, като брата си Иванко, и привличаше очитѣ на младитѣ моми.

Ефросина го покани да мине напредъ и да каже какво желае.

Димитри стори предписанитѣ три дълбоки поклони, цѣлуна отрупаната ѝ съ прѣстени ржка, отново сведе чело до земята. Ала щомъ каза нѣколко думи, веднага всички замлъкнаха поразени, нѣкои наскачаха прави, обградиха го, отрупаха го съ въпроси: Сякашъ не можеха да повѣрватъ на ушитѣ си. Какво? Българитѣ искаха помощъ отъ тѣхъ? Царъ Иванъ бѣ готовъ да имъ предаде Търново, ако го оставятъ тамъ като намѣстникъ на императорската властъ.

Роментѣ се спогледнаха. Измама ли бѣше това? Примка ли нѣкаква? Ала не, не можеше да бжде. Братътъ на